

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ВЕРИГИТЕ НА МИСЪЛТА

chitanka.info

Когато мъртвата пустиня
на своята черна слепота
Човекът с пот и кръв премина
под ударите на Смъртта,
и окървавен, блед излезна
на стръмний житейски път —
пред него с рев страхотна бездна
разкри студената си гръд.
Самин сред хаоса безбрежен
на непрогледни векове,
той тръгна, бодър и метежен,
по голите ѝ брегове.
А пълна бездната бе с грохот,
с незнайни ужаси и мрак
и Демонът пред всеки проход
поставил беше кървав знак...
Но ето, трепнаха тъмите,
извърна поглед плах Нощта
и в миг проряза висините
златиста огнена черта.
В почуда спря се Човека
и зърна днес и навсегда:
лъчи по земната пътека,
а над челото си — звезда.
И грейна огнена, сияйна
над него Мисълта-звезда:
утеха в мъката безкрайна,
сестра при радост и беда...
Преплитат се пътеки смътни,
реве пустинен ураган
и в него страховито тътне
плачът на идол развенчан.
Но бодър Човекът броди
и смело тайните чете —
звездата го крепи и води,

звездата грее и расте.
А колко много черни братя
посрещнаха я с гняв и злъч,
закрили своите обятия
за нейния рубинен лъч!
Един ли тук изви десница,
замервайки я с кал и пръст,
веднъж ли чиста кат девица
биде разпъната на кръст?
Но кой от призраците нощни
лика ѝ светъл засени?
Не грей ли ярка и разкошна
през мраз и черни тъмнини?

Когато в шумните площади,
изправил старческа глава,
Сократ призва сърцата млади
и в огнените му слова
проблесна красота нетленна,
огряла нов път на света —
нима отровата студена
може да стигне Мисълта?
Нима тълпа от фарисеи —
слепци с угаснали очи,
убиха светлата идея
и трепетните ѝ лъчи
не се разляха от Голгота
над всеки дом и всеки друм,
издигнали се над живота
с крилата на божествен ум?

И днес, когато необятна
по блясък, мощ и красота,
тя грей в сиянието златно
над трепетната ни мечта —
мечта да видим всички братя
изтръгнати от нищета,

вий пак зовете тъмнината
в жестока битва с Мисълта!...

Ковете тежките окови
на немощния си закон,
гответе хладните отрови
и пламъците на Нерон!...
Какво сте вие, сенки бледи,
безумни рожби на нощта?
Над пировите ви победи
стоим с усмивка на уста.
Над всяка бездна и верига
свободна мисълта лети
и грешната ви власт не стига
до чудните ѝ висоти.
Какво сте вий, безумни люде,
и що е вашият закон?
Какво са черните заблуди
и сянката на златний трон?
Днес, вижте вий: все по-разкошна
трепти звездата над света —
топят се призраците нощни
под блясъка на Мисълта.
И ето, робът, сред огньове,
пристъпва с исполински ръст
и на вековните окови
разбива и последний къс.

Това стихотворение е присъствало само в първото издание на стихосбирката „Да бъде ден!“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.